

alt Fald er § 2, som den findes i Lovforslaget, en nyttig Foranstaltning, som alle kunne være enige om, og som Ministeren i øvrigt manglede Lovhjemmel til at sætte i Værk og altsaa maatte have en foreløbig Lov som Hjemmel for. — § 3 er mere tvivlsom, men jeg skal erkende, at det er af den Slags Bestemmelser, som kunne glide med, naar man skal lovgive ad provisorisk Vej om et saadant Emne. De Betragtninger, jeg gjorde gældende ved 1ste Behandling om, at den provisoriske Lov ikke var kommen i rette Tid, skal jeg nu heller ikke gentage, under Hensyn til den Stilling, som Sundhedskollegiet indtog. Jeg erkender, at naar den højtærede Minister stod over for saadanne Udtalelser fra sine egne nærmeste fagkyndige, havde det megen Betænkelighed for ham — og det kan næppe bebrejdes ham — at gaa til det Skridt, som blev foretaget den 1ste September. Jeg fastholder i øvrigt, at det vilde været heldigt, om denne Lov var kommen ud nogle Dage før, saa at den mulig kunde have forhindrede den Afspærring, som Sverige fandt sig foranlediget til at sætte i Værk den 31te August. — Siden jeg er inde paa dette Punkt, maa jeg maaste — da ærede Medlemmer mulig ville kunne huske, at der ved 1ste Behandling var en Kontrovers mellem den ærede Ordfører (Kump) og mig, idet han mente, at jeg havde tillagt ham Udtrykket „i rette Tid“, som han ikke vilde have brugt — henpise til Tidenden, hvoraf ærede Medlemmer ville have set, at den ærede Ordfører netop brugte Ordene „i rette Tid“, og at jeg altsaa ikke har gentaget andet, end hvad han netop havde sagt.

Skulde man rette nogen Anke mod, hvad der foregik i Sommer med Hensyn til denne Grænseafspærring, vil jeg snarere sige, at den blev opretholdt altfor længe. Jeg har ikke noteret mig Datoen, men jeg fejler vist ikke ved at sige, at den blev opretholdt indtil Udgangen af Oktober Maaned. Men naturligvis, Ulemperne vare, som jeg straks skal komme nærmere til, ikke saa store; thi disse Afspærringsforanstaltninger, baade til Søs og til Lands bleve jo nedtemte eller lempede i den Grad, at der til Slutning ikke blev meget tilbage af dem.

Det høje Ting vil jo se, at Udvalget er enigt i de Vædringer, der stilles; det gælder ogsaa navnlig for mit Bedkommende. Jeg finder det rigtig, at Justitsministeren maa have en saadan ekstraordinær Myndighed, for at kunne benytte den i paakommende Tilfælde; men de Betragtninger, hvorefter vi ere komne til dette Resultat, ere ganske vist en Del forskellige, og det vil kunne saa

megen Betydning for den Maade, hvorpaa denne Lov, saaledes som den nu foreslaas ændret, vil blive anvendt, hvilke Betragtninger med Hensyn til Afspærringen over for Kolera man overhovedet vil gøre gældende, og det maa derfor maaste være mig tilladt at dvæle noget derved. Jeg kunde have ønsket, at der var kommet nogle Tilføjninger til, men der har ikke været Stemmning for det i Udvalget, og det har ikke afholdt mig fra at deltage med mine Kolleger i denne Indstilling, idet Loven ikke er anderledes, end at den ogsaa efter mit Skøn kan benyttes paa en fornuftig og hensigtsmæssig Maade, saaledes som Udvalget foreslaar det ændret. Men det, som jeg særlig har kunnet ønske at fremhæve, er dette, at medens en Grænseafspærring kan være paa sit rette Sted, kan være hensigtsmæssig, naar den gøres straks, saa snart Faren truer, saa er det ikke en Foranstaltning — i alt Fald ikke, naar den skal opretholdes i fuld Udstrækning, i nogen større Udstrækning — der egner sig til at opretholdes inden for et længere Tidsrum. Jeg mener, at man kan og skal slaa ned med et saadant Forbud hurtigst muligt, men man skal ogsaa hurtigst muligt lade det falde. Og hvornaar skal man lade det falde? Man skal lade det falde, naar de Foranstaltninger, som Sundhedskollegiet erklærer, man kan stole paa, ere saaledes forberedte, at de overhovedet kunne afgive den Sikkerhed, man kan vente af dem. Afspærringen skulde have det Djemed, at sætte baade Lægemyndighederne, de kommunale Myndigheder og Statsmyndighederne i Stand til at forberede de forskellige Foranstaltninger, som Sundhedskollegiet fremhævede, og give dem selv Tid til at ruste sig imod Faren. Myndighederne og navnlig Justitsministeriet skulde have Tid til at mobilisere Hæren, om jeg saa maa sige, Lægehæren, saaledes at der ved Grænsen til Søs og til Lands er foretaget alt, hvad der kan ske, for at Lægetilsynet og de øvrige Foranstaltninger virkelig kunne blive effektive. Det er det ene, og naturligvis det væsentligste Djemed med Afspærringen, men naar Djemedet er naaet, maa Afspærringen falde bort. Det andet Djemed er, om jeg saa maa sige, mere af moralsk Betydning. Afspærringen er en Forholdsregel, som er vel stiftet til at modarbejde den Panik, som griber Folk i det første Djeblik; man griber da til de grovere Midler, men efterhaanden falder Panikken bort, og saa bliver der Plads til roligere Betragtninger, og saa vil det komme frem, at en virkelig Afspærring, en effektiv Afspærring, er et saa stort Onde, at man ikke kan finde sig deri, naar Faren ikke er overhængende. Jeg